NAJKRÓTSZY PODRĘCZNIK DO ĆWICZEŃ Z KARTOWANIA GEOLOGICZNEGO

1) Upad pozorny jest zawsze (!) mniejszy od rzeczywistego.

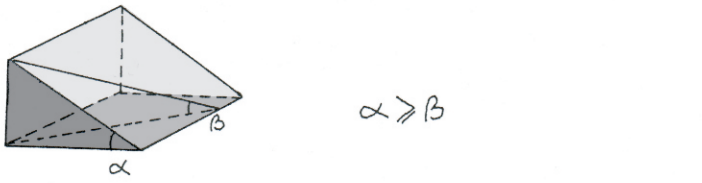

2) Utwory starsze są silniej sfałdowane od młodszych (są wyjątki).

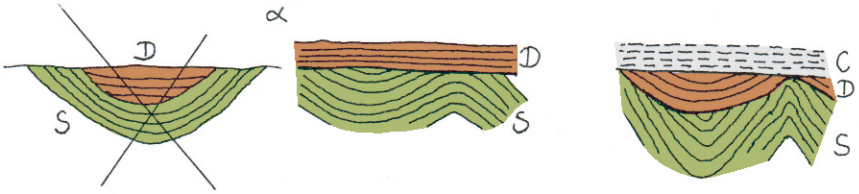

3) Zerodowany jest zawsze strop starszej warstwy, natomiast spąg młodszej – to linia ciągła, do której równolegle wrysowujemy szrafurę.

4) Miąższość warstwy jest zawsze (!) mniejsza (lub równa gdy jej upad wynosi 90^0), niż szerokość wychodni na mapie.

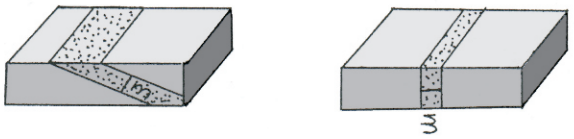

5) Miąższość warstw jest na przekroju stała - chyba, że zmienia się kąt, jaki tworzy linia przekroju z linią biegu (są wyjątki).

6) Wzrost szerokości wychodni warstwy możemy wytłumaczyć bądź przez złagodzenie jej upadu, bądź przez jej zafałdowanie.

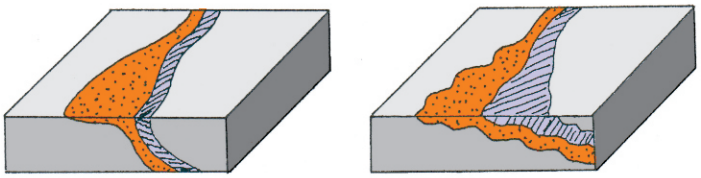

7) Na przekroju równoległym do linii biegu warstwy leżą poziomo.

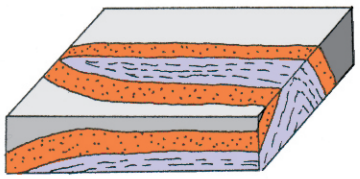

8) Rysując szrafurę trzeba pamiętać, aby ilość warstewek w obu skrzydłach fałdu była taka sama

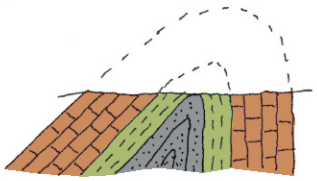

9) Wrysowując szrafurę w fałdach o większej miąższości w przegubach niż na skrzydłach – pogrubiamy miąższość warstewek, a nie wrysowujemy niezgodności.

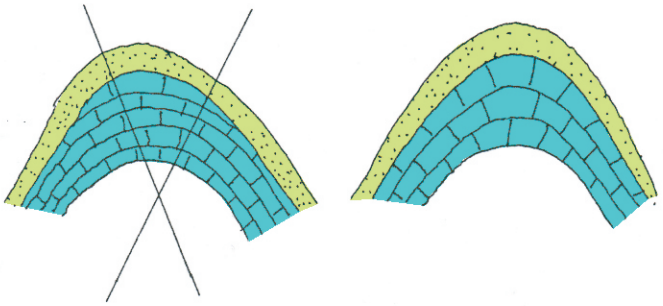

10) Szrafura nie może rozchodzić się wachlarzowato.

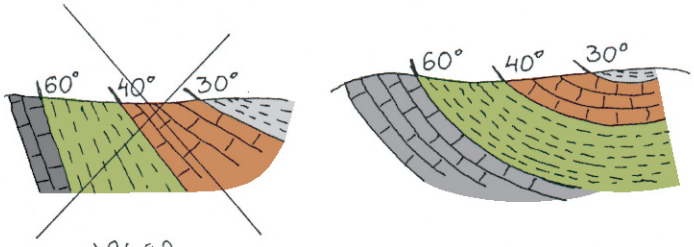

11) Przy interpretacji powietrznej obowiązują te same zasady, co przy interpretacji wgłębnej (przede wszystkim zasada zachowania miąższości i stylu tektonicznego).

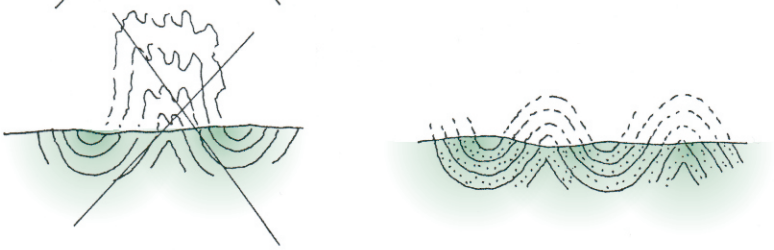

12) O stopniu sfałdowania warstw świadczy przebieg linii intersekcyjnej (niekiedy w odległym sąsiedztwie linii przekroju) i trzeba na przekroju pokazać zafałdowanie.

13) Rysując przekrój przez obszary sfałdowane, płaszczowiny, skiby, itp., pamiętajmy o konsekwentnym zachowaniu wergencji fałdów, zgodnym z kierunkiem transportu tektonicznego.

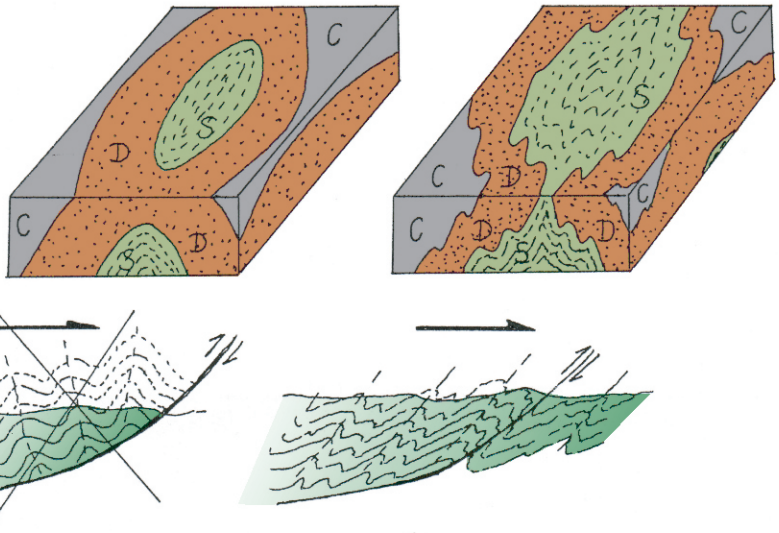

14) Interpretacja uskoków na przekroju powinna być spójna. Na podstawie analizy mapy wnioskujemy np. o tektonice ekstensyjnej, z czym wiąże się normalny charakter uskoków (a więc o upadach ok. 60^0). Każdy wrysowany przez siebie uskok musimy umieć „oduskokować" (tzn. przywrócić sytuację sprzed powstania uskoku). Rysowanie przekroju nie może polegać na wypełnianiu przestrzeni między uskokami.

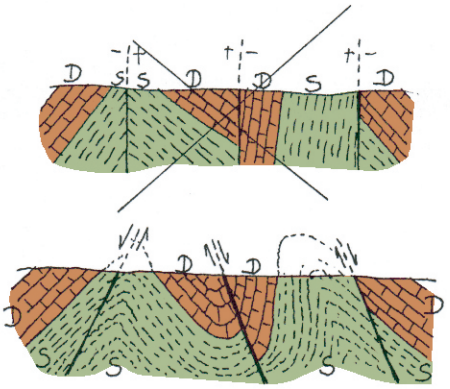

15) Uskoki na ogół nie ciągną się aż do powierzchni Moho, a o ich zasięgu wgłębnym wnioskujemu na podstawie długości na powierzchni.

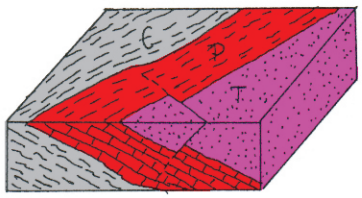

16) Pamiętajmy, że uskoki pionowe (pierwotne) – to uskoki przesuwcze, więc jeżeli mapa wskazuje nam skrzydło wiszące i zrzucone – nie rysujmy pionowej powierzchni uskokowej.

17) Przy powierzchni uskokowej warstwy podginają się w stronę przeciwną do kierunku transportu tektonicznego.

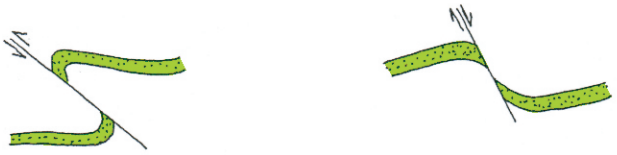

18) Nigdy nie kończymy przekroju na uskoku, czy powierzchni nasunięcia.

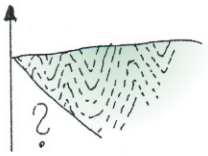

19) Przed wrysowaniem intruzji określamy jej wiek: niech tnie tylko warstwy starsze od niej.

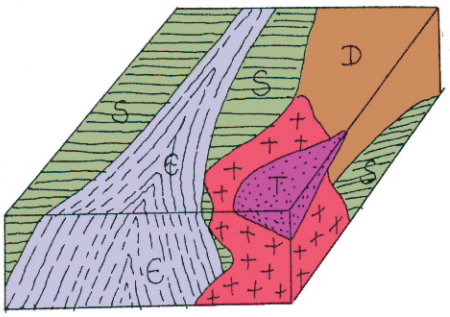

20) Przed przystąpieniem do wykonania przekroju uważnie oglądamy całą mapę:
- wychwytujemy luki stratygraficzne
- określamy wielkość i charakter niezgodności
- wychwytujemy kontakty tektoniczne
- określamy zwrot przemieszczenia na powierzchniach uskokowych wzdłuż całego biegu uskoku (bo możemy spotkać np. uskok nożycowy)
- śledzimy przebieg linii intersekcyjnych wnioskując o charakterze zafałdowań

opracowała: E. Jurewicz